

ГОД. V • БРОЙ 3
СОФИЯ, 10. II. 1950

На снимката: Генера-
лисимум Сталин пред
бойната карта подго-
твя разгрома на хит-
леристкия враг (из
филма „Сталинград-
ската битка“, II серия;
в ролята на Сталин —
Алексей Дикий)

ЦЕНА 30 ЛЕВА

30 години

СЪВЕТСКА КИНЕМАТОГРАФИЯ

От **Страшимир Рашев**
директор при „Българска кинематография“

В Съветския съюз и във всички страни, където народите осъществяват демокрацията и социализма, се празнува забележителна годишнина:

Съветската кинематография стана на 30 години.

Израснала под грижите на Ленин и Сталин, на партията на болшевиките, тя единствена в света представлява хармонично развитие на най-мощното и масово изкуство в цялата му използваемост и приложимост.

Няма по-добра кинохроника от съветската;

няма по-добър научно-популярен и учебно-технически филм от съветския;

няма по-добри художествени филми от съветските;

няма по-голяма киномрежа от съветската!

Силата на това несравнимо развитие се корени, преди всичко, в правилната оценка на киното, като мощно средство за превъзпитание и мобилизиране на масите — за осъществяването на социализма и комунизма.

След това:

на непрестанните грижи и контрол върху всяка стъпка на младото съветско киноизкуство от страна на ВКП(б) и нейните ръководители;

на правилно поставената тематика, която отразява развитието на съветската държава и съветските народи в борбата им за социализъм и комунизъм;

на безсмъртните идеи на Ленин и Сталин, които вдъхновяват съветските киноработници към невиджани постижения;

на това, че всички, и най-изтъкнатите, съветски киноработници участвуват активно и непосредствено, като комунисти, в непрестанната борба за социализъм и комунизъм;

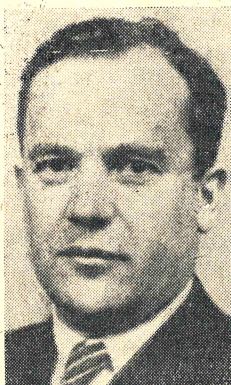
на правилния метод, легнал в основата на всяко художествено творчество в СССР — социалистическият реализъм, чрез който най-разбрано и убедително се говори на всички народи, устремени към една по-висока действителност;

на острата политическа актуалност, на постоянния призив за борба и боява готовност срещу враговете на мира и социализма.

Съветското киноизкуство е преди всичко правдиво, напредничащо и човеколюбиво. То се създава непосред-

ствено в живота и разкрива неговия смисъл. То говори винаги с езика на времето: вдъхновява революцията, ко-

НОВОГОДИШНО ПРИВЕТСТВИЕ НА ДР. И. БОЛШАКОВ, МИНИСТЪР НА КИНЕМАТОГРАФИЯТА НА СССР, ДО БЪЛГАРСКИТЕ КИНОРАБОТНИЦИ

И. Болшаков

Съветската кинематография навърши 30 години. И в това късо време тя възмъжа и спечели заслужено първенство в света. Създадена от великия Ленин и ръководена по мъдрите указания на И. В. Сталин от Болшевишката партия, съветската кинематография израсна и процъфтя по единствено верния път на великите идеи на Маркс-Енгелс-Ленин-Сталин, за да стане наистина най-важното и най-масовото от всички изкуства за комунистическо възпитание на народа. Отразяваща чрез метода на социалистическия реализъм интересния и многообразен, прекрасен живот на съветските народи, тя постигна изключителни идейно-художествени успехи и завладя милионите зрители по света. От нейните филми трудещите се от цял свят се учат на борба за мир и демокрация, вдъхновяват се от героичните примери на съветските хора, отразени на екрана във вълнуващи и увличащи образи и смело, по болшевишки, вървят напред, в непримирима борба срещу империалистите и враговете на СССР, към социалистическо и комунистическо бъдеще.

Нашите киноработници са наистина щастливи, че могат да се учат на социалистическо кинотворчество от опита и прекрасните образци на съветската кинематография — най-прогресивната и най-съвършената в света. И сърдечният новогодишен поздрав на министъра на кинематографията на СССР др. И. Болшаков е истинска радост за нас, защото само с братската помощ на съветската кинематография и като се учим от нея, ние ще можем да създадем и да развием нашето родно киноизкуство чрез правилния метод на социалистическия реализъм, да го направим изкуство на народа, изкуство, което подпомага строежа на социализма и ни помага да вървим по Димитровски път — към комунизъм.

2131 14 15- Окр 652

Примета от	РАДИОГРАМА -
РУК/ВТ 14/1 2330 =	
556 MOSCOW 27 14 2253 =	ELT = BOLGARSKAIA KINEMATOGRAFIA SOFIA =

БЛАГОДАРИУ ЗА ТЕПЛОЕ ПОСЛАВЛЕНИЕ ПО СЛУЧАЮ
НОВОГО 1950 ГОДА STOP JELAIU DALNEYSHIH USPENOV
NARODNOMU KINOISKUSTVU BOLGARSKOY RESPUBLIKI
MINISTER KINEMATOGRAFII SSSR
BOLSHAKOV ZO MOSKOVSKY +
Българска кинематография — София
Благодаря за топлото приветствие по случай новата 1950 год.
Желя по-нататъшни успехи на народното киноизкуство на Българската република.
Министър на кинематографията на СССР
Болшаков

гато нейните борци падат, но побеждават; настръчва трудовия героизъм, когато се изгражда новият строй; буди боеспособността, когато опасност надвисне над родината; разобличава предателството, когато врагът си е турил петолъчка и пее социалистически песни; разгаря омразата, когато окупантът нахлуе в отечеството, и възпява героизма на съветския човек, когато с гърдите си брани свободата и новия живот.

Във века, «в който всички пътища водят към комунизма», това е изкуството, за което няма граници, за което жадуват милионите. И затова то цъфти в своята родина, завладява всички екрани, където народите са свободни, и привлича масите в клубовете и в кварталните кина на страните, в които напразно империалистите заплашват бъдещето със шмайзери и бомби.

България е една от щастливите страни, в която съветското киноизкуство е достояние на целия народ. Изграждането на новия живот, на новите хора и във формирането на тяхното социалистическо съзнание съветското кино допринася извънредно много. То ни учи, ободрява и радва. За нас то е вече необходимост. От него се учи и нашата млада кинематография как да служи на народа ни и да му помага със своите още крехки сили в градежа на социализма.

По случай 30-годишнината на съветската кинематография ние изпращаме на съветските си колеги другарски, сърдечен привет:

«Бъдете горди със заслужените си успехи. Ние ви благодарим за прекрасното ви изкуство и за братската ви помощ. Ще вървим по вашия път, по пътя на Ленин и Сталин, на нашия незабравим Димитров.»

30 години. Прекрасна възраст! Основателна е злобата на капиталистическото кино. То е само с 20 години по-старо, а умира. А киното на съветите е вече безсмъртно, и то с всеки ден става все по-дълбоко и по-прекрасно. И затова, където мине, то носи със себе си радостния живот на съветските народи и прекрасната песен на социалистическия свят, който вече гради комунизма.

Грижите на народната власт в Полша за кинематографията

Разрушенията, които хитлеристките зверове причиниха в Полша са неизмерими. Не остана област в стопанския, културен и обществен живот в тази страна, незасегната от тях разрушения. Полската кинематография не можа да избегне общата съдба. Повечето от съществуващите кинотеатри в страната са били опожарени, киномрежата напълно разстроена, апаратурите повредени, производствената база срината из основи, а кадрите подхвърлени на жестоки гонения. Малцината оцелели киноработници били хвърлени в затворите и концлагерите, а една съвсем малка част, запазила се по чудо, успяла да емигрира и осветила живота си на борба с окупатора.

През 1945 година Полша бе освободена от братската Червена армия, но свободата я намери в бедствено положение. Хитлеристките бандити оставиха зад себе си само пустош и развалини. Първата задача на полската кинематография след освобождението е била час по-скоро да пристъпи към работа. Тя събрала останалите свои кадри и привела в известност всички, което е могло да послужи като материална база. Проведена е била пълна национализация на кинематографното дело и в много скоро време са били възстановени и открити около 500 кинотеатра в страната. Бързо се е пристъпило към широко въвеждане на киното в училищата, за да може по чисто зрителен път да се подпомогне обучението на учениците. Днес в Полша има около 6.000 училища, в които чрез средствата на киното се обучават повече от 1.000.000 ученици.

Особено внимание се е обърнало на кинопроизводството. До войната Полша е имала годишно производство от около 20 филма, като производственият център е бил във Варшава. Варшава бе обаче, напълно разрушена, и там не е могло да се пристъпи към бързо създаване на производствена база поради липсата на подходящи сгради, които да бъдат приспособени за филмови ателиета, както и поради липса на вода и електрическа енергия. До цялостното построяване на новия киноцентър, който според плана трябва да бъде пак във Варшава, се е решило да се построи временна база в Лодз, който отстои на около 150 км. от Варшава и който е бил напълно запазен. На първо време две подходящи помещения са били пригодени за ателиета, а трето ателие сега е в период на изграждане. Построена е била веднага модерна кинолаборатория и е създадена една фабрика за производство на киномашина, в която днес работят около 300 работника, а идущата година ще работят 1500. Открит е бил един филмов институт, в който днес се обучават 80 младежи, а идущата година ще бъдат приети нови 180. Институтът има научно-изследователски, учебно-образователни и производствени задачи.

Веднага със създаването на тая материална база се е пристъпило и към производството на филми. Най-напред са започнали с кинохрониката, която

бързо стига завидна висота и днес правилно отразява целия многостранен политико-обществен живот на Полша.

Редом с нея е възобновен и късометражният филм, който в техническо и художествено отношение не отстъпва на производството на силно развитите кинематографии. Ние вече имаме възможност да видим на нашия екран: »Варшавска сюита«, »Шопен« и »Наводнението«. От тия филми веднага станало ясно за кинозрителя, че полските киноработници са от висока класа и че това, което те ще създадат в областта на игралния филм, ще бъде нещо изключително.

Тежките страдания и величавата борба, която води полският народ през време на окупацията срещу хитлеристките зверове послужиха за сюжети на първите следвоенни полски филми. Само един народ, като полския, който преживя тежката драма на втората световна война, можеше да създаде филми като: »Последният етап« (»Освиенцим«) на режисьора Ванда Якубовска и »Гранична улица« на Форд. Създадени бяха още няколко филма като: »Стоманени сърца«, »Забранени песнички«, а в работата са и ще бъдат довършени до края на годината »Робинзон Варшавски«, »Тайната печатница«, »Самотната къщичка« и др. все със сюжети от съпротивата на полския народ.

Впечатлението от филмите »Последният етап« и »Гранична улица« е огромно. Със затаен дъх зрителят след развитието на драматичното действие, в гърдите му се надига вълна от възмущение срещу всички подпалвачи на войни и убийци на милиони честни и мирни хора. Напълвайки залата, у него здравее и утвърдено съзнанието да брани със сетни сили мира и народната демокрация. Мъчно могат да се подберат други филми, с изключение на съветските, които така мощно да въздействуват върху зрителя в това направление. С тях полската кинематография се утвърждава напълно като първокласна и достойно заемаща своето място.

Българската кинематография е в тесни дружески отношения с братската полска кинематография в лицето на »Филм полски« и е сключила вече договор за доставка на цялото полско филмово производство, за размяна на културни филми и обекти за кинохрониката. Много наскоро на нашия екран ще се про-

Ванда Якубовска, режисьор на полския филм »Последният етап« (»Освиенцим«) и А. Ангелов, директор при »Българска кинематография«, в киностудията в Лодз.

жектират поменатите по-горе филми, и българският зрител ще има възможност да ги прецени сам.

Постиженията на полската кинематография са големи. Тия постижения обаче, не биха били на лице, ако полският народ не беше извлякъл правилна поука от трагедията, която изживя по такъв драматичен начин, ако не беше установил в родината си народна демокрация и не беше утвърдил и закрепил своята народна власт, начело на която стои мъдрият и обичан от всички председател на републиката — Болеслав Бйерут.

Народното полско правителство с любов гледа на своята родна кинематография и не жали средства да я подпомага. От своя страна, киноработниците, ръководени от политически зрели и отлични свои другари, достойно се отплащат за тия грижи, като създават филми, които играят огромна роля за превъзпитанието на масите в духа на истинския мир и народна демокрация. Те показваха на дело, че са поели тоя път твърдо, и че неотклонно ще го следват, вливайки своите усилия в общите усилия на прогресивното човечество за изграждането на социализма.

Ние поздравяваме братската полска кинематография, в лицето на главния директор на »Филм Полски« — инженер Албрехт, за големите й постижения и й пожелаваме все така неотклонно да следва пътя, който е поела, за да служи с още по-голям успех на великото дело.

А. Ангелов
директор при »Българска кинематография«

Сцена из новия полски филм »Гранична улица«.

Ванда Барговна във филма »Последният етап« (»Освиенцим«).

"МЛАДА ГВАРДИЯ"

От
Олег Леонидов

... По обгорената от слънцето донепка степ между хълмове и долове, на фона на далечните рудници, група девойки тичат към реката. Те се шегуват и смеят. Това са обикновени съветски девойки-комсомолки и на пръв поглед в тях още не се виждат чертите на бъдещите герои.

Но ето — прекъсва се смехът. Гаснат усмивките. Тревожно звучат притихнали гласове: в небето бръмчат бойни самолети. . . някъде избухват взривове.

Юли 1942 година; миньорският град Краснодар.

Така започва филмът »Млада гвардия« по едноименния роман на А. Фадеев.

Още от първите епизоди ние се провикваме с чувство на любов, уважение и дълбока признателност към тази младеж. Колко увлекателни са били мечтите на девойките и юношите за бъдещето, как широко са се разкривали пред тях всички пътища към творческия труд, към творчество за благото на отгледалата ги родина! Те още не знаят какво ги очаква напред, какви изпитания са им приготвени и каква твърдост на духа им е съдено да проявят.

... В сурово мълчание вървят директорът на мините Валко и известният рудокопач Шевцов — представители на по-старото поколение, възпитано в трудови подвизи, в ентузиазма на сталинските пегилетки. С техните ръце, с техните воли е бил създаден новият, социалистическият Донбас. И сега те сами вдигат на въздуха родните шахти, за да не остане нищо за омразните завоеватели.

Кадър след кадър, сцена след сцена изразително и впечатлително се развиват вълнуващите събития във филма.

Досега се е смятало, че ако един филм се поставя по повест, пиеса или роман, колкото по-близо сценаристът и режисьорът се придържат до литературния първоизточник, толкова е по-добре.

Но екранизацията не е технически, а творчески процес, не е повторение на литературното произведение, а е създаване върху неговата основа на ново произведение на киноизкуството. И в това нагледно ни убеждава филмът на режисьора Сергей Герасимов. Той е успял да създаде самостоятелно художествено кинопроизведение за »младата гвардия«.

Тук е необходимо да се каже за двата етапа в работата на Сергей Герасимов.

Отначало той бе тръгнал по неправилен път — по пътя на механическото пренасяне на екрана романа на А. Фадеев. Първият вариант на филма, както бе направен тогава, показваше основния недостатък на романа — невярно изобразяване ролята на нашата партия в жестоката борба с фашистите в окупирани от тях райони. Не е възможно да се покаже вярно нашия живот, без да се отрази великата сила на идеите на болшевишката партия, без да се покаже нейната огромна организирана дейност. В първия вариант на филма, както и в романа малко бе показана в действие и могщата сила на съветската армия.

И ние сме свидетели как суровата, но винаги дълбоко принципа партияна критика помага на художника.

Режисьорът С. Герасимов и воденият от него колектив, вземайки под внимание партийната критика, извършиха голяма творческа работа по филма »Млада гвардия«, като изправиха грешките допуснати в първия вариант на кинокартината. В новите допълнителни сцени режисьорът успя правилно да покаже ръководството на партията в борбата и съветските хора против хитлеровските окупатори в условията на нелегалност, да разкрие ролята на партията в организиране разгрома на завоевателите и

в освобождаването на съветската земя.

Един от главните образи във филма стана секретарят на нелегалния областен комитет Проценко — душата на партизанското движение в Донбас, неразделно свързан с народа ръководител, направляващ дейността на нелегалната комсомолска организация.

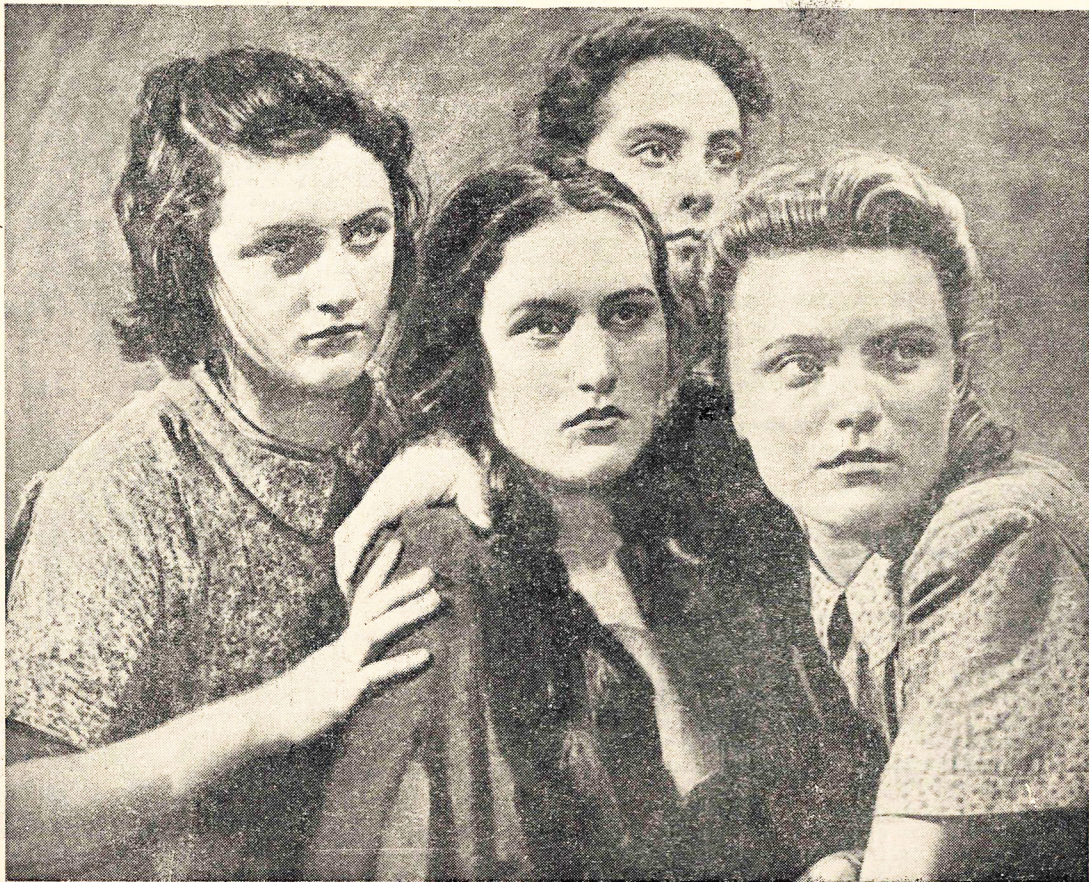
За новия вариант на филма С. Герасимов събра и използва обширен фактически материал из историята на дейността на нелегалните болшевишки организации в Донбас и частно в Краснодар, като успя да претвори този материал в пълноценни художествени образи, и затова именно всичко това ново така органически влезе в кинокартината.

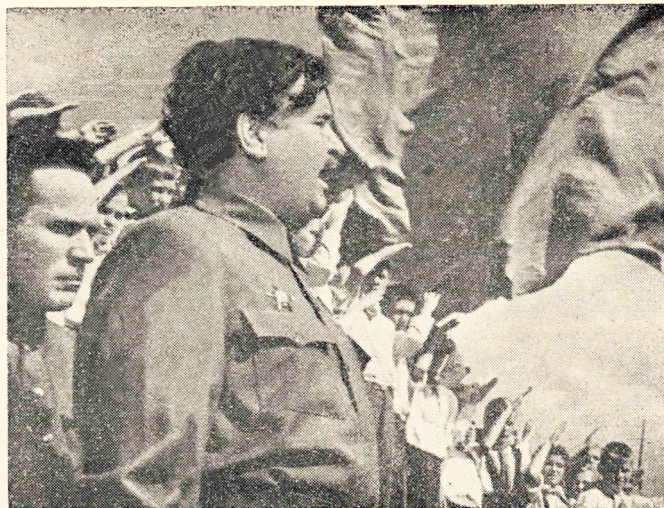
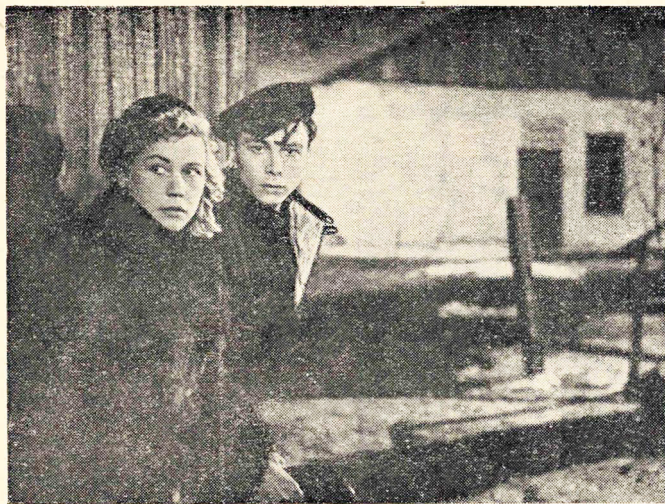
От голяма полза и за актьорите и за постановката изобщо беше това, че външните снимки се правеха на местата, където са ставали самите събития. И изпълнителите и режисьорът се запознаха с близките и приятелите на краснодонските младогвардейци, узнаха от тях множество живи, неповторими подробности, които именно дадоха на този забележителен филм истинската атмосфера на възпроизвежданите в него исторически събития.

Сцените, в които е показана дейността на Проценко, са необикновено правдиви и убедителни.

Ние виждаме Проценко при разрушаването на шахтите и евакуацията на населението.

Ние чувстваме колко тежко прежи-

вява той всичко това, но не загубва самообладание, веднага взема решение да разпреди и организира хората, като сам застава начело на нелегалния партиен комитет. В тези сцени артистът В. Хохряков върно предава образа на партийния ръководител. Проценко деловито пресмята запасите от патрони, оръжие, бомби и иска попълване: »Малко е! Малко е!«. Той се насочва към всенароден размах на партизанското движение. Ясни, лаконични са последните разпореждания дадени на другарите, които отиват по партизанските отреди, точен е планът на действията, обмислена и осигурена е пълната конспирация.

Сърдечно разговаря Проценко с Люба Шевцова, която е решила да остане в Краснодар на нелегална работа. Той ѝ задава въпроси, внимателно се вслушва във всяка нейна дума, във всяка интонация, изучава я, изпитва я, откровено я предупреждава за трудностите... И само когато наистина е повярвал, че Люба няма да трепне, няма да се колебае, той пуска момичето с топло бащинско напътствие: »Добре, аз имам вяра в теб!«

Проценко познава хората, знае на кого може да се облегне и от кого трябва да се пази. Като чува от Люба фамилията име на Стахович, приет в »Младата гвардия«, той изведнъж става бдителен и споделя своите подозрения с щаба.

Израснала във филма е и фигурата на Балко (артист С. Бондарчук). Със своите разпоредби той внася ред при прехвърлянето, а после го виждаме начело на партизанския отред, в яростна битка с врага, в неудържим устрем на гнев и отмъщение.

Най-високо напрежение филмът достига в този момент, когато младогвардейците успели да установят радиовръзка с Голямата земя, чуват Москва в завезтия от фашистите Краснодар, чуват скъпия глас на вождя, приятеля и учителя — историческия доклад на др. Сталин в деня на 25-годишнината на Великата октомврийска революция.

— Това той казва на нас! — с гордост и радостно възхищение възкликват нелегалните краснодонски комсомолци.

И в тези думи се разкрива напълно душата на съветския човек, неговата кръвна връзка с партията и с този, който възплащава в себе си най-добрите чувства и мисли на милионите.

Голямата заслуга на създателите на филма се състои в това, че в образите на краснодонците-герои те са успели да

въплотят най-добрите черти на нашата младеж възпитана от партията и комсомола през цялото време откак съществува съветската държава.

На съветската младеж са свойствени безпримерно мъжество, твърдост при преодоляване на трудностите и пречките. Ликът на младия човек от социалистическата епоха е образуван от пламенна любов към своята родина и висок морал, и това в него се съчетава с безпощадна омраза към врага.

Всички тези отличителни качества на съветски млад човек-герой на нашето време — с особена сила и яркост се проявиха през годините на великата Отечествена война. Във филма »Млада гвардия« убедително е показана безстрашната борба на комсомолците с враговете на родината. И споменът за младите герои ще живее вечно в народното сърце.

Филмът учи на омраза към врага, разкрива неговите кървави престъпления. В картината са показани не само тъпотата, не само звярската същност на разюзданата орда завоеватели. Немските окупатори се явяват пред зрителя като жестоки насилници, организатори на зверства, които планомерно осъществяват масово унищожение на съветските хора и съзнателно си поставят за цел, както е казано в немската заповед, »унищожаване на населението на Донбас«. Като глутница бесни кучета нахълтват те в цъфтящия съветски миньорски град, като сеят навсякъде смърт и унищожение.

Ние виждаме как гневът и омразата на съветския народ обкръжава окупаторите. Не е покoren Донбас, не е пречупена волята на съветските хора за победа. Чувството на гореща омраза към фашистките завоеватели обединява в едно семейство всички съветски хора и ги вдига на борба с най-злите врагове на трудещите се.

Филмът ярко и правдиво показва борбата на краснодонците не като единичен подвиг на малка група герои, а като една от проявите на героичната всенародна борба против омразния враг.

Чрез примера на подвизите на младогвардейците, чрез тяхната твърдост в борбата, филмът »Млада гвардия« ще възпитава цялата съветска младеж в духа на великите идеи на партията на Ленин-Сталин.

Всички роли на младогвардейците се изпълняват от младежи-студенти на

Държавния институт за кинематография. Те не са само връстници на героите на Краснодар — повечето от тях са комсомолци, участвували в Отечествена война. Затова на тях са така близки и разбираеми чувствата, характерите, психологията на изобразяваните герои, затова са така правдиви и одухотворени създадените от тях образи.

Такива са Олег Кошевой (В. Иванов), Валя Борц (Л. Шагалова), Уля Громова (Н. Мордюкова), Иван Туркенич (Г. Романов), Жоря Артунянц (Г. Мгеладзе). Особено изпъква талантливото изпълнение на ролята на Сергей Тюленин (С. Гурзо) и Люба Шевцова (И. Макарова).

Младите изпълнители притежават безспорни дарования, актьорска индивидуалност, но голямата заслуга за успеха им принадлежи на постановчика на филма.

В работата със своите ученици Сергей Герасимов е успял да създаде строен ансамбъл, обединен с общо разбиране на актьорското изкуство. Изпълнението се отличава с простота и естествост на преживяването, в него липсва всякакво преиграване, поза, лъжливи патос. Младите актьори не играят, не представяват, а живеят със живота на своите герои.

Между актьорите от по-старото поколение, освен В. Хохряков и С. Бондарчук, трябва да се отбележи артистката Тамара Макарова, която играе трудната и отговорна роля на майката на Олег Кошевой. При подчертана пестеливост на външните изразни форми артистката създава правдив образ на съветска патриотка.

Сполучлива е реалистичната музика на композитора Д. Шостакович, ярко изразяваща патриотичните чувства на героите на филма, пълна с гняв и презрение към завоевателите.

На високо художествено и професионално равнище са киноснимките направени под ръководството на главния оператор В. Рапопорт.

Филмът »Млада гвардия« се явява крупно достижение на съветската кинематография. Това е правдата на живота, разказана с образния език на голямото идейно киноизкуство.

»Млада гвардия« е достоен подарък от работниците на съветското изкуство за 30-годишнината на ленинско-сталинския комсомол.

(Из »Култура и жизнь«)

Международен преглед

СССР

Новият филм на Григорий Александров

Този път това не е комедия. Във филма „Среща на Елба“, чийто сценарий е написан по пиесата „Провинциален губернатор“ на А. Шейнин и бр. Тур, ще бъдат показани събитията, които стават в съветската и американска окупационна зона на Германия, разделени от Елба. Зрителят ще види от една страна плототворната дейност на съветския комендант в един малък немски град и от друга — стремежа на американските администратори да се осланят на фашистки елементи и които не пренебрегват шпионажа, шантажа и подкупа само и само да проведат своите реакционни и империалистически планове. Тънката паяжина на шпионската дейност, обхващана в своята орбита волни и неволни участници и насочена към открадване на ценни оптически патенти, се разкъсва от представителите на съветската военна администрация, на която активно помозат неутрално и честно настроените немци, убедени се на практиката интереси защитават съветските хора.

Главната женска роля — на шпионката Лилиан Шервуд — се изпълнява от киноартистката Любав Орлова. Ролята на коменданта на града се играе от актьора в МХАТ — В. Давидов.

„Пътят на славата“

Този филм разказва историята на една съветска девойка-патриотка, която става локомотивен машинист и прекарва под неприятелските обстрелвания ешалони с войски и танкове в освободения Сталинград.

Това е първата самостоятелна постановка на младите кинорежисьори, възпитаници на Държавния институт за кинематография: Бунеев, Рибак и Швайцер, осъществена под ръководството на изтънчения съветски режисьор Михаил Ромм. По филма остава да бъдат направени последните външни снимки.

Първообраз на героинята на филма е Елена Миронова Чухнюк, една от първите жени минала в транспорта по време на сталинските петилетки. За изключителни заслуги през войната тя е удостоена с високото звание „Герой на социалистическия труд“.

Главната роля във филма се изпълнява от младата актриса О. Иванова.

Сцена из съветския филм „Повест за истинския човек“.

В киностудията „Ленфилм“

В павилиона на „Ленфилм“ може да се види твърде висок човек в старомоден сюртук. Това е любимецът на зрителите, наричан в чужбина „хилядообразният човек“ — народният артист на СССР Николай Черкасов. Този път той играе ролята на руския учен, изобретател на радиото — А. С. Попов. Във филма, който се поставя от лауреата на Сталиновата премия Леонид Трауберг, и режисьорът Тимошенко, ще бъдат показани главните етапи в живота на гениялния изобретател. Филмът се изгражда върху автентични документални материали. Постановчиците целят да покажат нагледно безспорното първенство на Попов при изобретяване на радиото.

Григорий Козинцев, постоянният сътрудник на Леонид Тра-

уберг („Младостта на Максим“, „Връщането на нелегалния“, „Виборгска страна“ и др.) този път прави режисьорската разработка на сценария на филма за великия руски критик и демократ Висарион Белински. Автор на сценария е лауреатът на Сталиновата премия — писателят Юрий Герман.

Народният артист на СССР Фридрих Ермлер, режисьор на филма „Великият прелом“, работи върху режисьорския сценарий на филма „Великата сила“, по едноименната пиеса на драматурга Ромашев.

В „Мосфилм“

В една от залите за прожекции на Мосфилм на екрана се показва огромна мечка. Очите ѝ свирепно бляскат. Мършава и зла тя се отправя към човека,

Павел Кадочников във филма „Повест за истинския човек“.

който лежи на снега. Очевидно човекът е мъртъв и мечката след като засмуква и помиришава безжизненото тяло, сяда наблизу. Но ето, леко охкане нарушава тишината, мечката се изправя и страшната ѝ уста се разтваря над човека. Тя започва да рязкъсва с ноктите си комбинезона, в който човекът е облечен, като ръмжи глухо. Но става нещо неочаквано: човекът с бързо движение на ръката изважда от джоба си револвер — в тихата заснежена гора прохгва рязък звук на гърмеж. Изревавайки страшно, мечката се повдига на задните си крака и пада мъртва на снега. Човекът отваря очите си, оглежда се наоколо, забелязва страшният звър и от бледните му устни се оръсва радостно възклицание: „Жив!“

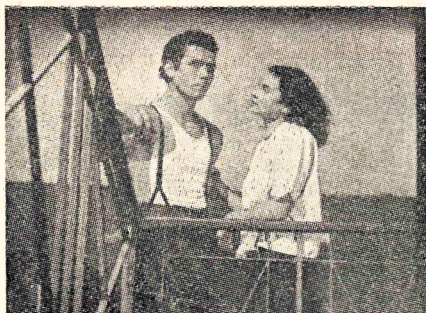
Това е сцена от филма „Истинският човек“. Той разказва за съветския летец Мересиев, свален във въздушен бой и с пречупени крака останал в девствената гора в тила на немците. 18 дни пълзи той по снега изнемошял от болки и глад, но желанието му да избегне на всяка цена пленяването, да се добере до своите и отново да влезе в строя, му дава сили да извърши нечовешки подвиг. Загубил след операцията и двата си крака, той изкушава всички лекари, като осъществява своята мечта: доказва, че е възможно да управлява самолет и с изкуствени крака.

Във филма участвуват големите актьори на съветското кино и театър: Макарова, Целиковска, Свердлов, Охлопков, Дикий, Добронравов.

Главната роля — на лейтенант Мересиев се изпълнява от лауреата на Сталиновата премия П. Кадочников.

Мечката, която участвува във филма, е била взета от Московската зоологическа градина и е създавала не малко грижи през време на снимането. Актьорът Кадочников четири дни под ред се намазвал с мед, та като дойде тя към него, да почне да го облизва. Първия ден, като се приближила към лежащия на снега Кадочников, мечката вместо да започне да облизва служещия за примамка мед, започнала да проявява раздражение и съвсем не миролюбиво да ръмжи и търкала актьора по снега.

Надожило се веднага да се прекратят снимките, за да се разбере, коя е причината, която възбужда гнева на зявря. Оказало се, че кафявият гигант, който не е въздържател, притежаващ тънко обоняние, усетил миризмата на спирта, с която се разтвърля лепилото за перуките и решил на всяка цена да задоволи желанието си да вкуси от спирта, и това именно предизвикало рязката промяна на неговото настроение...

Сцена из италианския филм „Под слънцето на Рим“.

Сцена из датския филм „Дания расте“.

Сцена из шведския филм „Железопътният строеж“.

Чехословакия

През 1947 г. в Чехословакия са поставени всички 376 филма с общ метраж 183.493. Тук влизат 19 пълнометражни игрални кинокартини, 161 късометражни филми и 194 кинопрегледа. Между пълнометражните филми два са цветни и един куклен.

Според статистиката за посещенията на чехословашките кинотеатри през 1947 г. в цялата република са минали през кината 160 000.000 зрители. Така, че всеки чехословашки гражданин не по-малко от един път на месеца е ходил на кино.

По пражките улици отново оживяват революционните събития от 1945 г. Кинорежисьорът Отокар Вавра започва снимките на своя нов филм „Безмълвна барикада“. Филмът се явява преработка на произведението на Ян Дърла и изобразява борбата на пражкото население в края на втората световна война. Освен чехословашките артисти във филма взема участие и полската киноартистка Барбара Драпинска, която изпълнява главната роля във филма „Освиенцим“.

В пражките кинотеатри сега се прожектира късометражният филм на режисьора Герлих „Сенките на две войни“. Във филма е показана в увлекателна форма работата на Института за възпитание на морално-дефектната младеж.

Словашките работници са завършили наскоро снимките на два пълнометражни филма. Първият от тях е „Дяволската стена“ — комедия из живота на спортистите, а втората — „Вълчи дупки“ — описва драматичните събития от времето на словашкото въстание. Сега словашките киноработници готвят още два филма. Единият от тях представлява преработка на баладическата новела на Доброслав Хробак „Драконът се връща“. Автор на сценария е известният филмов тегретик Бела Балаш. Вторият филм изобразява живота на словашкия поет Янко Крал.

Дания

В Дания са били направени следните документални филми: „Жабата“ — научен филм, който проследява живота на жабата от яйце до пълното нейно развитие.

„Пътешествие до Копенхаген“ — културен филм, който показва посещенията на Копенхаген от учениците на едно селско училище и тяхното запознаване с града.

„Те се намират навсякъде“ — научен филм за микробите и опасността, която носят на всеки човек, както и предпазването от тях.

„Катастрофа“ — културен филм, посветен на противопожарната борба, в който се дават указания на хората, как да постъпват в случай на пожар и първите мерки, които трябва да вземат, преди да е дошла пожарната команда.

„Дания расте“ — филм посветен на грижите за възпитанието на децата от рождение, докато напуснат училищата. Филмът обхваща всички занимания и занятия, които се водят с децата в подготовката им за бъдещи граждани на Дания.

Из българския културен филм „Сватба на село“.

Франция

Внучката на Сара Бернар, Лизана Бернар, която е автор на един забележителен труд върху Сара Бернар, е преотстъпила на артистката Мишелина Прел своите права за реализирането на един филм, посветен на великата актриса. Този филм ще бъде снет в две версии — френска и английска. Главната роля ще бъде изпълнена от Мишелина Прел.

Аржентина

В съгласие с правителството аржентинските производители на филми са решили да проведат два кинофестивала в Аржентина: единият през т. г. само за аржентински филми и другият през 1949 г. — международен. Целта на тези фестивали, в чиято организация участвуват Аржентинската академия на изкуствата и кинематографните науки, Дружеството на кинопроизводителите и Дружеството на кинематографните критици, е да покажат на международната кинематография аржентинските продукции, които са много малко известни във чужбина.

Италия

Марта Егерт и Ян Кипура са участвували в един нов музикален филм „Вечната мелодия“, производство на филмовата къща „Киноопера“. Режисьор на филма е Кармине Галоне.

Завършен е филмът „Островът на Монте Кристо“. Режисьор — Марио Декуй. Главните изпълнители са: Клаудио Гора, Карло Нивки, Вера Карми, Ролдано Лупи.

„Кражбата е забранена“ е един от най-новите филми на фирмата „Лукс“. Филмът разказва за живота на сираците и останалите без подслон поради войната деца и тяхното възпитание. Режисьор — Луиджи Каменчини.

Кинокартината „Под слънцето на Рим“ е била завършена и представена за първи път на фестивала във Венеция, където е получила наградата за най-добър италиански филм. Режисьор е младият Ренато Кастеллани. Филмът е свет на самото място където се е развило действително през време на немската окупация и без участието на професионални артисти.

„Земята трепере“ е също филм без участието на професионални артисти. Филмът разказва за тежкия живот на рибарите в Сицилия и тяхната експлоатация от големите търговци. Режисьор — Лукино Висконти.

Известният италиански артист Алдо Фабрици („Рим открит град“) е режисирал един нов италиански филм по сюжет написан от самия него — „Хотелът на емигрантите“. Кинокартината предава прежеждията на група италиански емигранти в Аржентина. Главните роли във филма се изпълняват освен от Фабрици още от Аве Нинки и Нандо Бруно.

„Тайнственият кавалер“ е един от новите италиански филми за известния авантюрист Казанова. Режисьор Дино де Лаурентис. Ролята на Казанова се изнася от Виторио Гасман. Участвуват още Ивон Сансон, Антонио Чента, Виторио Дузе и други.

»ЯН РОХАЧ ОТ ДУБЕ«

Тук героите са народните маси през епохата на средните векове, когато чешкият народ се бори срещу католицизма на папите и срещу узурпаторските германски императори и техните завоевателни планове в Централна Европа. Цялата чехословашка история е изпълнена с вековни борби, в които народът издига своя глас за повече справедливост, за свобода, за побратимяване на всички потиснати и за изгонване на германските императори, които са се натрапвали на чешкия народ, ограбвали са го, клали са цвета на неговата младеж, опожарявали са села и градове.

Ние много добре познаваме великия чешки реформатор Ян Хус, основател на социалното революционно движение, което получава и неговото име, измамен подло от император Сигизмунд, съден от папата на Констанския църковен събор и изгорен на кладата през 1415 година. Нашата прогресивна интелигенция познава също така и вожд на хуситските войски Ян Жижка, борец срещу кръстоносните походи, организирани от папите и вероломния император Сигизмунд.

Несговорността между чехите и немците на чешките феодални към широките народни маси са били използвани от чужденците натрапници, за да ограбват народа. Чешките феодални и кралски наемници са се грижили повече за своите земи, за своите лични интереси, отколкото за интересите на широките трудещи се маси. Немци, феодални, папи и императори векове наред са потискали стремението на чешкия и словашки народ към национална свобода и независимост. Въпреки унищожението, на което са били подхвърлени села и градове, враговете на чехословаците не са могли да сломят волята им за свобода и правда в живота.

Драмата на известния чешки писател Алоис Ирасек, изградена върху историческите събития в живота на Чехия от онова време е послужила за канава на величествения цветен филм »Ян Рохач от Дубе«. Режисьорът Владимир Бориски е успял да ни предаде много реалистично тогавашната епоха и епичните борби на чехите за свобода. Масовите сцени са добри, обаче има една претрупаност при показване на борещите се. Полският пратеник Вишек Рачински е представен много наивно, повече като някой влюбен рицар, отколкото като смел представител на братския славянски народ. Участието на полските войски е съвсем бледо, почти не се чувствава.

Главната роля се играе от Отомар Корбеларж. Той създава с голямо майсторство образа на смелия борец и чешки патриот Ян Рохач. Неговата дъщеря Людмила, тази смела патриотка и мила славянка, която умира, но не се предава на враговете и предателите, намира в художествената и правдива игра на чешката артистка Людмила Ходачова своята отлична изпълнителка. Ладислав Бохач в ролята на Ян Рокицан създава правдив и убедителен образ на чешки патриот, който във всенародно-

то страдание умира силно да се откъсне от пътя на предателството и се върне отново при своя народ. Така в нещастното синове на народа отново се свързват. Ярослав Сенек в ролята на Боржек от Милетинка също така дава правдив смел и героичен образ. Останалите артисти играят също така много добре.

»Ян Рохач от Дубе« е значително творение на чехословашката държавна кинематография, което трябва да се види от всички интересувани се от историческото развитие на братските славянски народи и техните борби срещу германизма.

Любомир Михайлов

»ХИЩНИЦИ«

Сцена из чехословашкия филм »Хищници«.

Чехословашката кинематография постепенно завива към съвременна тематика и социална сюжетност. Но отърсването от »психологизма« е все още мъчително за нейните творчески кадри, които не се решават с един замах да оставят западнияшкото влияние и да му противопоставят идейно-художествения метод на социалистическия реализъм. Това, разбира се, означава основно мнрогледно преустройство на творческите сили и то ще се наложи, защото чехословашката политическа действителност ще бъде неговият революционен създател. И точно защото това не е още станало, ние виждаме как чехословашкият филм все още е само изобщо социален и все още не отразява нещо повече от живота изобщо.

Филмът »Хищници« показва доста чувствително мъчителната борба на чехословашкото киноизкуство в съзнателния му подход да се освободи от идеалистическия художествен замисъл и да премине на реалистически позиции. В тоя филм виждаме наистина реалистическо изкуство, но неговият реализъм има всички »добри пороци« на миналото: и натуралистични моменти, и импресионистични багри, и психологични унеси, и социални тревоги. Липсва му обаче идейно добре осъзната и задълбочена тематична линия, поради което и в неговото сюжетно развитие има творчески слабости и грешки.

Поставен по новелата на Милослав Фабер, филмът »Хищници« разказва историята на един строителен кооператив, който трябва да се бори не само за съществуване, но и за творческо приложението на силите си в един провинциален град. В същност кооперативът служи само като подходяща социална рамка за историята на младия архитект Франтишек Ридл. Точно в това се заключава и сценарната, творческа слабост на филма. Невъзможно изглежда, в следвоенна Чехословакия, преживяла хитлеристката окупация, да съществува кооператив, който да прилича на обществено изолан остров. Режисьорът Иржи Вайс обаче иска да ни каже друго: все още капиталистическите хищници не са се предали, а заедно с тях и хората още не са се очистили от своя буржоазен индивидуализъм и вроден егонизъм! В действителност това може да е така, и затова Иржи Вайс е тръгнал по пътя на условния реализъм, който има претенцията на критическия реалистичен метод. И затова той не е можал да се освободи от идеалистическото наследство в кинематографията. Бихме могли да го попитаме: защо непременно инженер Ридл трябва да е влюбен именно в дъщерята на най-големия хищник? Защо баща му трябва да бъде най-опороченият пьяница в градчето? Защо подпредседателят на градския съвет трябва да научи последен, че строежът на моста ще засегне »неговата« градина и защо той именно е градинар на най-големия хищник? Наистина, събарянето на един мост, който взема толкова жертви, би трябвало да вдигне на крак цялото градче, когато то вълнува само шепата идеалисти и организира само хищниците, чиито интереси са застрашени: едни от тях ще загубят имотите си, а други търсят възможността да забогатееят от строежа. В тази борба на капиталистите зрителят вижда добре очертан портрета и психологията на хищника. И в това отношение филмът е постигнал значителна художествена правда. Враговете на народа са дадени наистина с целия външен и вътрешен израз на своята природа, те са хитри и подли, не подбират никакви средства за постигане на своите цели.

Но защо народът в този филм е така бездушен и бездеен? Като че ли след освобождението от хитлеристката окупация нищо особено не е станало в това градче. Макар властта да е народна, филмът не показва, че народът управлява. Получава се нерадостното впечатление, че всеки си живее по своему и не вдига глава около себе си. Не вдига глава и народните избраници. И само хищниците са будни. Те са проникнали и в общинския съвет, в който секретарят Дворжак гради кариерата си чрез подкуп. Единствен само инженер Ридл изобразява положителния герой на съвременната чехословашка народнодемократична действителност.

Като изтъквам обаче недостатъците на филма »Хищници«, дължен съм да подчертая, че въпреки тях и идеологичните и сюжетните грешки, които произтичат от тях, той отразява част от чехословашката действителност с нейните характерни лични и обществени качества. В тоя смисъл филмът заслужава интереса и на нашия зрител.

И нашият зрител. И нашият зрител ще оцени някои от неговите художествени постижения само в сполучливото изобразяване на отрицателните герои. Фалшивата любовна история между Ридл и Ирина или странната съдба на дворжаквата жена, както и редица още жизнено-неправдоподобни лица и моменти от филма, които подценяват и изкушават неговата тема и разкъсват сюжетната му линия, нямат художествено оправдание. Онова, което в този филм относително задоволява зрителя, е неговата външно-кинематографична образност и артистична игра.

Стифан Станчев

»ЧЕРЕВИЧКИ«

Една прекрасна битова музикална комедия със сценарий по едноименната повест на Гогол и музика на безсмъртния Чайковски.

Началните кадри на филма рисуват хубав зимен пейзаж. Типично руско село. Дълбок сняг е легнал над схлупените селски къщи. В спокойното небе се извисяват тънките струи дим от комините. Белоснежни дни и дълги зимни вечери на почивка след упорития летен труд. И в тези дни и вечери без работа хората търсят развлечения и човешките слабости намират благоприятна почва за проявление. В приказно закачлива форма са предадени с много остроумие и заразяващ хумор приключенията на трима приятели, хора в зряла възраст, между които и селският свещеник, при една селска хубавица, двоица. Особено сполучливо като мизансцен и актьорска игра са моментите на любовното обяснение на свещеника. Едновременно с това е предадена с много нежност, топлина и сърдечност, любовната идилия между двама млади. Прекрасни любовни соли и дуети, много динамични сцени пълни с оригинални хрумвания. В декор и костюми е предаден битът на руското село от миналия век.

С помощта на хубавата, нежна, чудно мелодична музика, изпълнявана от голям оркестър и певци със завидни гласови качества, създателите на филма са целели да дадат на зрителя в час и половина хубава забава, естетична наслада и отмора. И трябва да се признае, че те напълно са успели в своята задача — достатъчно е човек да види лицата на излизащите от залата след прожекцията на тази мила приказка за тържеството на любовта и щастieto.

Йор. Вел.

»ДВАМАТА БОЙЦИ« (»Тъмна нощ«)

Филм за героизма и бойното другарство на съветските бойци

Този филм е за втори път на софийските екрани. И нищо чудно, че кинозалите, където се прожектира, са отново пълни.

Снет през годините на Отечествена война в Ташкентското киностудио, той носи отчасти белезите на недостатъчната филмова техника. Но затова пък в него е запазен онзи стил на съветския филм, който ние познаваме във всички съветски продукции.

Тематиката тук е проста. Няма измислени и заплетени психологически конфликти. Линията на филма естествено и просто се развива, за да ни разкажат неговите автори сърдечно и затрогващо историята на едно бойно другарство, което е по-силно и по-дълбоко дори от братските чувства.

Филмът е изграден и на фона на популярната фронтowa песен »Тъмна нощ«, в която се рисува твърдата увереност на съветския боец, че той ще победи смъртта и ще се върне при своята другарка, която със своето сърце и неугасваща любов го очаква.

Постановъчно филмът е труден, защото е трябвало да се пресъздава бойната и фронтowa атмосфера. Но това блестящо е постигнато от Л. Луков. Животът на ленинградци, въздушните на-

Борис Андреев във филма »Двамата бойци«.

падения, животът в скривалищата е предаден просто и естествено. Ние отново преживяваме чрез тези картини героизма на бойците от славната Червена армия; виждаме техния непобедим дух, несломим патриотичен устрем и непоклата морална висота.

В този филм изпълва майсторството на съветските кинотворци. На фона на ужасната война, глада, разрушенията, лошото време, на фона на постоянните пожарища и въздушни нападения, на бойната линия сред телени мрежи и прогизнали земянки, да създадеш истинска красота и духовно величие, каквото ние виждаме в образите и отношенията на двамата бойци — Дзюбин и Свищов!

Тесен е кръгът на темата на действащите лица. Но затова, както сценаристът, така и постановчикът, а особено артистите са задълбочили и разширили идейно и художествено обхвата на филма.

Музиката тук е също така на висота. На много места тя е жива илюстрация, придвижваща действието.

Всичко това, въпреки отбелязаните слабости, прави от този филм вълнуваща и мобилизираща продукция.

П. Здравелин

»ПЛОВДИВСКИ МОСТРЕН ПАНАИР« (Късометражен филм)

Учейки се от съветската кинематография, която първа в света даде заслужено място на късометражния културен, хроникален и научен филм, нашата кинематография в периода след 9 септември 1944 година може да се похвали с не малко сериозни постижения в тази насока. »Българска кинематография« с редицата свои късометражни филми обхваща почти всички съществени прояви в нашия нов политически, стопански и културен живот и по този начин чувствително подпомага народа ни в неговия труден, но героичен поход към социализма.

Един от последните късометражни филми на »Българска кинематография« е малкият, но богат наситен филм за състояния се неотдавна мострен панаир в Пловдив. Трябва веднага да се подчертае, че създателите на филма, П. Здравелин — общо ръководство и текст, Ал. Вълчев — снимки, Б. Грежов — ръководство на монтажа и Б. Икономов — музикално оформление, са успели да предадат на филмовата лента онова, което Пловдивският панаир манифестира: от една страна героичните усилия на нашия народ за развитието на индустрията и разцъфтя на нашето стопанство и от друга — грамадните постижения на държавните и кооперативните предприятия, които сочат красноречиво предимствата на общественния сектор в производството и търговията. За 15—20 минути пред очите на зрителя преминават всички достижения на родната индустрия, плод на упорития труд на нашите работници, обхванати от ентусиазма на социалистическото съревнование.

И друго нещо характерно ни показва филмът за Пловдивския панаир. Това е масовото посещение на панаира от хора от най-различни слоеве на народа ни. Деца, ученици, войници, селяни, работници, интелигенти, всички са дошли да видят плода на своя заеден труд, който ги води към хубавото бъдеще, тогава когато нашата малка родина от бедна земеделска страна ще стане богата индустриално-аграрна страна със своя тежка и лека индустрия, широка електрификационна мрежа и рентабилно земеделие. Тук, нашият пръв оператор в хрониката Ал. Вълчев е показал своето върно и прецизно виждане. Редицата общи планове и grosове на отделни лица, гледащи изложените предмети, са заснети със завидно майсторство. От своя страна монтажът е направен по такъв начин, че избягвайки излишеството и претрупаността, е подбрано най-ценното в идейно и художествено отношение. Текстът към филма, който е кратък, сбист и прецизно написан, дооформя това, което картината не е могла да покаже. Съществен принос за филма е оригиналното и подходящо музикално оформяване на Б. Икономов.

Филмът за Пловдивския мострен панаир е едно от хубавите, макар и скромни, достижения на нашата кинематография.

Йор. Вел.

ТЕЗИ, КОИТО СЪЗДАДОХА ФИЛМА „МЛАДА ГВАРДИЯ“

Сергей Герасимов — режисьорът

Сергей Герасимов е известен майстор на съветската кинематография. Неговите кинокартини се дават с голям успех както по екраните на Съветския съюз, така и в чужбина. Той е поставил 12 филма, между които някои много известни, като: »Седмичната смели«, »Комсомолска«, »Учител«, »Маскарад«, »Голямата земя« и др.

Художник със широки творчески възможности, продължител на великите традиции на руското реалистично изкуство в киното, Герасимов в своята режисьорска работа се стреми преди всичко към обобщаване на явленията в живота, към показване на типичното и характерното в новата съветска действителност. За неговия режисьорски почерк са показателни лаконизмът и конкретността, простотата и яснотата, вниманието към подробностите и най-тъжките движения на човешката душа. Творческият метод на Герасимов е органически чужд на формализма и фокусничеството, на натуралистичното безстрастие и фактология. Затова неговите филми са наситени с огромна жизнена правда, дълбоко идейни са и се гледат винаги с интерес.

За своята успешна творческа работа в киното Герасимов е награден от Съветското правителство с ордените на Трудовото червено знаме и Червената звезда, а също получи и званието »Заслужил деятел на изкуствата на РСФСР«.

За филма »Учител« Герасимов е удостоен със Сталиновата премия.

Новата постановка на Герасимов »Млада гвардия« има своеобразна творческа история. Като художествен ръководител на »Театъра на киноактьора« Герасимов отначало показва на зрителите »Млада гвардия« като сценически спектакъл при обикновени театрални условия. Този спектакъл беше завършен и пълноценен произведение на драматическото изкуство и заедно с това се яви като подготвителен етап в създаването на художествен филм за младежките дейци. Като участници в спектакля бяха привлечени талантиливи млади студенти, които по-късно изпълниха главните роли във филма.

Грижливата работа с актьорите и предварителната подготовка на бъдещия филм на сценичната площадка в значителна степен осигуриха високото му идейно-художествено равнище.

В съответствие с историческата правда Герасимов успя да пресъздаде героичния подвиг на краснодонската младежка организация »Млада гвардия«, да създаде дълбоко реалистичен възвълнуващ филм за съветската младеж в дните на най-тежките ѝ изпитания.

Операторът Владимир Рапопорт

Операторът Рапопорт се прояви като талантилив и оригинален майстор на операторското изкуство. Той е участвал в снимането на 20 игрални филми, много от които са давани с голям успех:

»Срещниятят«, »Четвъртият перископ«, »На границата«, »Приятелки«, »Тя защищава родината« и др.

Рапопорт е награден от Съветското правителство с ордена »Трудово червено знаме« и два пъти е удостоен със Сталиновата премия.

Високото изобразително майсторство на Рапопорт се прояви с особена сила във филма »Млада гвардия«. Всеки кадър от този филм е емоционално-изразителен, и композиционно промислен. В играта на актьорите, в пейзажа, в обстановката гдето се развиват драматическите събития, операторът се е стремил да запечати най-характерното и неповторимото, да подчертае и допълни художествените замисъл на режисьора. Използвайки активно цялото многообразие на тоналната гама, операторът жизнено правдиво предава на картината ту светла, ту скръбна изразителност.

Пълната съгласуваност на всички елементи в кинокартината и преди всичко нейната режисьорска трактовка и операторско разрешение създадоха това именно стилово единство, което отличава филма »Млада гвардия« и го прави безспорно произведение на съветското изкуство.

Актьорите

Главните роли във филма »Млада гвардия« се изпълняват от младежи-актьори, студенти в актьорския факултет на Държавния институт за кинематография. Почти връстници с изобразява-

ните от тях герои — техни духовни близаци, младите актьори играят непосредствено, искрено, пресъздавайки правдиво интелектуалния и морален облик на съветската младеж в дните на нейните големи изпитания.

В стегнатия постановъчен ансамбъл всеки актьор запазва своята художествена индивидуалност, своята интонация, своя маниер на актьорска игра, в резултат на което показаните герои във филма »Млада гвардия« добиха многообразна и ярка характеристика.

В. Иванов, който играе във филма ролята на Олег Кошевой, създава монументален и цялостен образ. Този образ като че ли обобщава най-добрите, типични черти на съветската младеж, — нейната висока одухотвореност и морална чистота, нейната воля и безгранична преданост към идеите на комунизма.

Олег Кошевой в изпълнението на Иванов е многостранен. Той притежава интелектуална надареност, богатство на душата и характер на воин.

Не по-малко талантиливо играе и Ина Макарова, изпълняваща във филма ролята на Люба Шевцова. Тя води своята роля тънко, умно, разкривайки цялата сложна гама на преживявания на една от славните героини на »Младата гвардия«. Под външната лекота и дързост ние виждаме човек с чувствителна душа и огромна воля, човек, който до последния си миг е запазил неизчерпаема любов към живота и загива в името на тържеството на тази любов.

Сергей Тюленин в изпълнението на младия актьор С. Гурзо се запомня преди всичко със своята неизтощима енергия. Той целият е движение, целият е омраза към врага, която омраза е станала неговата втора природа и го е направила непримирим борец против фашисткото робство и насилие.

Интересно играят и другите актьори от участващи във филма младежи: Мордюкова, изпълняваща ролята на Уля Громова, Мгеладзе, изпълняващ ролята на Жоря Аргунянц, Битюков в ролята на Земнухов и т. н.

Във филма взема участие и по-старото поколение киноактьори. Ролята на секретаря на нелегалния областен комитет на ВКП(б) изпълнява В. Хохряков, известен на съветските зрители от филмите »В името на живота« и »Скъпоценните зърна«.

В образа на Проценко, той показва типичните черти на славната болшевишка гвардия, която възпита съветската младеж и ръководи нейната борба против немско-фашистките окупатори.

Трогателен образ на майката на Кошевой — Елена Николаевна, създаде заслужилата артистка на републиката, лауреатка на Сталиновата премия, Тамара Макарова. Актрисата успя да предаде психологически върно сложните преживявания на съветската жена, изпращаща единствения си син на смъртен подвиг.

Вълнуващите образи, създадени от талантиливия и своеобразен колектив под ръководството на Сергей Герасимов, дълго ще напомнят на зрителя за героичния подвиг на »Младата гвардия«.

Режисьорът Сергей Герасимов на снимки.

Композиторът Дим. Шостакович

Музиката на Шостакович към филма „Млада гвардия“

От ВЛ. ФЕРЕ, композитор, за-
служил деец на изкуството

Душевната красота на героите на „Млада гвардия“, чистотата и благородството на техните чувства, тяхната безгранична любов към родината, непоколебимата вяра в крайната победа, всичко това е намерило своето ярко въздействие не само във възмущаващия сценарий и забележителната постановка на режисьора Сергей Герасимов, във вдъхновена и впечатлителна игра на младите артисти, но също така и в превзходната музика, написана за този филм от Дмитрий Шостакович.

Рисувайки образите на младите патриоти, подчертавайки с музиката различните драматически положения, композиторът говори с удивителен по своята искреност и простота на изказване то и заедно с това с огромна сила на впечатлителност — език.

Човечност, — с тази дума може да бъде определен основния смисъл, съдържание, характер и дори и качество на музиката на филма. Композиторът отхвърля всички външни похвати, отказва се от каквито и да било натуралистични преувеличения, от ефектни звучности, от подчертана цветистост на оркестровката, на която той е такъв голям майстор.

В прекрасните мелодии на тази музика звучи строгата целомъдреност на чувството, психологическата съгласеност на мисълта. В тях няма пресиленост и лъжлива сантименталност. За първи път в творчеството на Шостакович мелодията добива тук съвсем особено значение по яснотата на своите очертания, възвишеността и истинска красота, облъхната от дълбока човечност. За музиката на този филм справедливо може да се каже, че тя цялата пее.

Главно изразно средство, с което най-често си служи композиторът, е звучността и изразителността на струнния оркестър. Само в някои моменти, като например сцената на клетвата, или сцената на екзекуцията, които са необикновени по силата на своето емоционално въздействие, композиторът използва звучността на целия оркестър.

Едва ли не най-силното място в музиката на филма, което буквално разтърсва сърцата на слушателите и погребалният марш, чийто звуци съпровождат скръбното шествие на младите герои към мястото на екзекуцията.

Общо взето, музиката на Шостакович във филма „Млада гвардия“ не е обикновено ново произведение на талантливия композитор; тя представлява забележителен етап в неговото творчество, което сега се е обогатило с ново, живо творно съдържание и е станало по-дълбоко и по-значително.

ИНСТИТУТЪТ ЗА КИНЕМАТОГРАФИЯ В СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ

От Сюзан Рос

Американката Сюзан Рос е посетила миналата година ВГИК. Тук предава-
ме впечатленията и

Стрмно се издига в сред полето в околностите на Москва модерната агроиндустриална сграда на единствения по рода си в света университет. Пълното му име е Всесъюзен държавен институт по кинематография, а пред значението му е да подготвя професионалисти за всички клонове от кинематографското изкуство — от сценариста до кинооператора и от кинорежисьора до прекаранта на костюми.

— Днес когато нашият институт празнува двадесет и пет годишнината си, — ми каза директорът на института, — аз с радост мога да кажа, че той се ползува със славата на учреждение, което е и играло извънредно важна роля в установяване високия художествен стандарт в производството на съветските кинокартини и е дало на съветския филмов свят някои от най-изтънгатите му личности.

Институтът по кинематография е изникнал от твърдото убеждение, че за да пребъде киното като едно живено изкуство, стимулиращо духа на народа и имащо дълбоко отношение към главните социални проблеми на времето, то трябва да има за ръководители на своите съдбини хора високо образовани, притежаващи широк мироглед.

— Като пионер в своята област съветският институт по кинематография нямаше образец, на който да поглежда. Той си разработи собствени академически програми и учебни курсове, като ги съвършишествуваше от година на година. И в продължение на 25-те години от своето съществуване той бе главният извор, който снабдяваше съветските киноистелета с висококвалифицирани професионалисти из всички области на киноизкуството. Нека спомена само някои от имените възпитаници на института, като режисьорите В. Пудовкин, Г. и С. Василеви, артиста Б. Бабочкин (известен от филма „Чапаев“), кинооператора Марк Трояновски.

Институтът има 5 главни факултета: актьорски, режисьорски, сценарен, операторски и художествен. За да постигне в който и да било от тях кандидат-студентът трябва да притежава способност и дарба за избраната област и да издържи успешно редица строги изпити. Интересно е да се отбележи, че около 60% от тазгодишните първокурсници са младежи и девойки от различните републики на Съветския съюз: Грузия, Казакстан, Естония, Латвия и дори далечната Якутия. Като завършат образованието си, тия млади хора ще се завърнат в своите републики, за да творят национални кинокартини.

— Курсът на института е 4 и 5-годишен и извън специалните предмети и многото практическа и експериментаторска работа обхваща обширни занимания по предмети из областта на хуманитарните науки и общото изкуство.

Изучават се и чужди езици и са организирани множество разговори кръжоци. На няколко врати от кабинета на директора съглеждах въздъхнали в СССР стеновник и бях изненадана да видя в него статии, написани на малко позасарял и цветист, но напълно правилен английски език. Това бе гордо постижение на разговорния кръжок за английски език при института.

Когато осричат зъби на зъбещи извести междучасие, аз избързах към хола, за да видя студентите. Без да се натрапвам, се опитих към група хубавички студенти и с интерес можах да доловя откъслечи от техния разговор. Те говореха за Джеферсън и за влиянието на неговото държавническо изкуство върху историята на Америка. Явно бе, че току-що бяха излезли от урок по история. Направи ми впечатление тяхната простота в държането и пълната липса на студентска предвзетост. Нямах и никаква претенция за изкуствено очарование (а в края на краищата се надявах да стана кинозвезда!).

Въпреки тяхната сериозност, това бяха прекрасни момичета с финомоделирани, изразителни черти на лицата и една не само повърхностна хубост. Една от тях, висока и изящна арменка, с глава оплетена от плитки буяна, черна коса ми каза: „От малка бленувах да работя в киното и ето, че сега получавам подготовка, за каквато не съм могла и да се надявам, за да се приготвя за кариерата на артистка и режисьор, тъй като съм решила да стана и едното и другото“.

Забавно е от група жални студенти наблизу стоеше професорът на тия девойки — световно известен режисьор Сергей Айзенщайн, сега вече покойник. Не го намерих променен никак. Откако го бях видяла последния път преди няколко години. Същото привлекливо държане, същият младежки жар в очите под високото чело. Айзенщайн не бе единственият голям кинематографист, професор в института. Фактически, всички бележити съветски режисьори, артисти, сценаристи, художници и др. преподават тук.

— Институтът има своя собствена киностудия със всички приспособления за снимането и оформянето на една цялостна кинокартина. Студентите от последния курс и някои от по-долните курсове, участват съвместно в тия кинокартини, за да получат знанията си. Така напр., един от тазгодишните последни курсове работи под ръководството на добре известния съветски режисьор проф. Сергей Герасимов, върху екранизираната версия на извънредно популярния роман на Александър Фадеев „Млада гвардия“. За да ги облъхне атмосферата на обстановката, в сред която се развива действието — малкия разнебътен от войната миньорски град Краснодон, студентите предприеха специално пътуване до града. Студентът оператор И Шаров, с не като дипломна работа един откъслек от Дикенсовия „Домби и син“. Две студентки от актьорския клас на Б. Бабочкин — В. Бондарюва и Л. Гализабова, получили звание си въз основа на силната си игра в тази кинокартина.

— Няма опасност някой от студентите, завършили института, да остане без работа. Незабавно след получаване на дипломата завършилите биват назначавани от Министерството на кинематографията в снимачните групи в киностудиите. Студенти от актьорския факултет често пъти участват във филми още докато са в института. Галина Водяницкая получи главната роля във филма „Зоя“ още като студентка от втори курс, и великолепената й възмущаваща игра спечели възторга на зрителите в Съветския съюз и в чужбина. Две студентки от четвърта година — Лепатова и Герасимова — погнаха успех във филма „Шампионът на ринга“.

— Обширни изследвания из всички области на кинематографията биват провеждани в разните лаборатории на института от професори и аспиранти. И много значими трудове върху развоя на кинематографията се дължат на института. Извънпрограми изследванията включват между другото и предварителни разглеждания и обсъждания на нови съветски и чужди филми, завърши директорът на института.

Из ВГИК. В класа на Вас. Ванин.

ПЕТИЯТ КОНГРЕС НА БЪЛГАРСКАТА РАБОТНИЧЕСКА ПАРТИЯ (КОМУНИСТИ) И ФОТОГРАФСКИТЕ ДОКУМЕНТИ ОТ ИСТОРИЯТА НА ПАРТИЯТА

Петият конгрес на нашата славна Работническа партия (комунисти) предизвика небивало раздвижване сред всички среди на нашия народ. Месеци преди това из цялата страна във всички фабрики, предприятия, заводи и учреждения благородното трудово съревнование обхвана не само партийците, но и цялата безпартийна маса. Младежи и девойки се съревноваваха и предадоха предсрочно на българския народ и двете нови ж. п. линии Ловеч—Троян и Самуил—Силистра. В чест на конгреса селяните навлизат с пълно съзнание в трудовите кооперативни земеделски стопанства, образуват нови такива и дават политически и трудови обещания, че ще работят самоотвержено за изграждащия се социалистически строй в любимата ни народна република. Всички тия големи събития в нашия живот намират отражение във фотоснимките, които »Българска кинематография« прави чрез своите фоторепортьори. Оттук тези снимки отиват сред народа и в чужбина, за да разнесат ентузиазма навсякъде.

По същото време из страната и особено в столицата всички фабрики и заводи, предприятия, учреждения и домове се украсиха художествено с националните и партийни знамена, с ликовете на Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин, Георги Димитров, Георги Кирков, Дядо Благоев и по-младите партийни водачи. Фасадите на големите сгради (Народният театър, Министерският съвет, Народното събрание, Народната банка и др.) добиват тържествен вид с портретите и червените знамена и драперии. Дни наред нашите кинооператори и фоторепортьори заснимаха всичко това. По този начин тия радостни предконгресни и конгресни дни, а така също и заседанията на конгреса ще бъдат документирани с кинокартини и фотоснимки.

Всички знаят, какви тежки борби е водила Работническата партия (комунисти) още от основаването си. От нейните редици са изтръгнати много скъпи жертви. Но тъй като партията живееше повече нелегален живот до 9 септември, нейните дейци биваха принудени да се

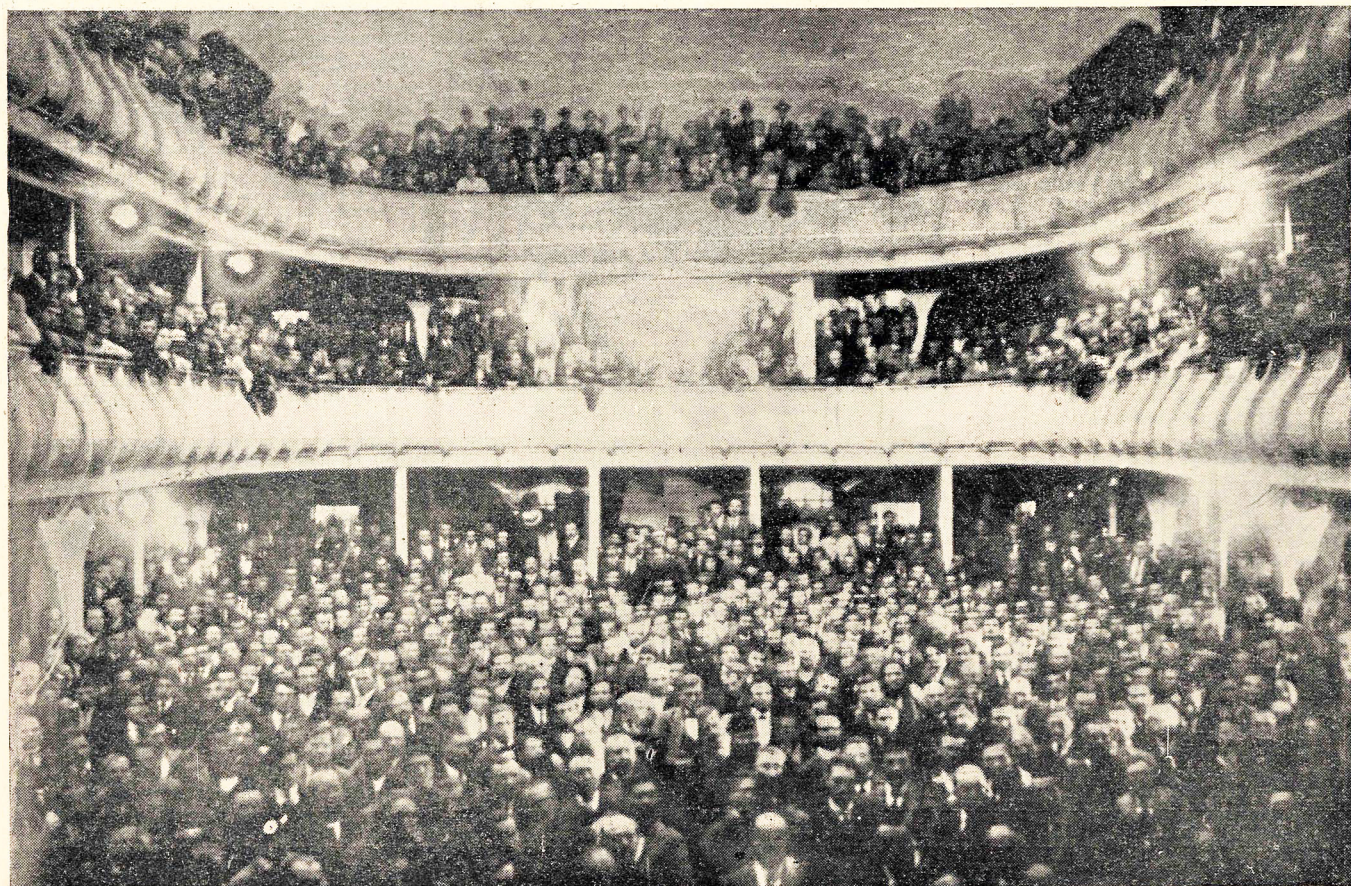
крият от преследванията и да живеят под чужди имена. По тия причини, както самите дейци, така и тяхната дейност оставаха неизвестни за голяма част от народа.

Наш дълг се налага сега да запознаем колкото е възможно повече нашия народ с дейците и историята на БРП (к).

Едно от ценните средства за това за познаване са фотографските снимки. В миналото те се криеха, защото се явяваха като неоспорими доказателства при процеси.

А колко голяма ценност представляват за народа ни и нашата общественост снимките от миналите конгреси на партията и от славните борчески години! Колко интересни моменти има заснети, чрез които младите поколения могат да хвърлят поглед към миналото и да направят своите проучвания.

Фотоотделът при »Българска кинематография« в общия кипеж на подготовката за петия конгрес на БРП(к) освен

Партийният конгрес в София през 1919 год.

Междубалманска конференция в Букурещ — 1915 год. На снимката: шестият от ляво на дясно между правите е др. Г. Димитров, а между седналите — първият е Георги Кирков, четвъртият — Дядо Благоев и шестият — др. В. Коларов.

другите задачи — за заснемане всички актуални събития, си е поставил като първа задача преснемане на всичко, което е свързано с историята на БРП(к) от основаването ѝ до сега. В това отношение са постигнати добри резултати. Преснети са снимки на много загинали и живи дейци, конгреси, конференции, стачки, протестни митинги, нелегални печатници, скривалища, избити партизани, партизански походи и други. Тук е уместно да се споменат и фотоизложбите след 9 септември, за уреждането на които »Българска кинематография« помогна с доставяне на много снимки (като изложбата за съпротивата, изложбата на фондация »Българско дело« по случай три години отечественофронтовско управление и др.). Тези фотоизложби бяха културни прояви с голямо обществено-възпитателно значение.

Но има още много снимки, които светът не пазят, или пък снимки по вестници и списания, които трябва да се доиздирят и да се изпратят до фотоотдела за преснемане, след което ще бъдат върнати на притежателите им. Нека всички, които имат снимки от този характер, или знаят в кои вестници и списания има такива, се отзоват и дадат своята ценна подкрепа, като знаят, че по този начин помагат за осъществяването на една инициатива от общонародно значение! Защото всички преснети снимки ще представляват богат архив,

който ще послужи за издаване на албуми и направа на хиляди и хиляди специални табла, монтаж, пропагандни листове в образи. С тях ще се украсят фа-

брики, заводи, предприятия и учреждения, и така онова, което до сега е било скрито и незнано, ще стане притежание на целия народ.

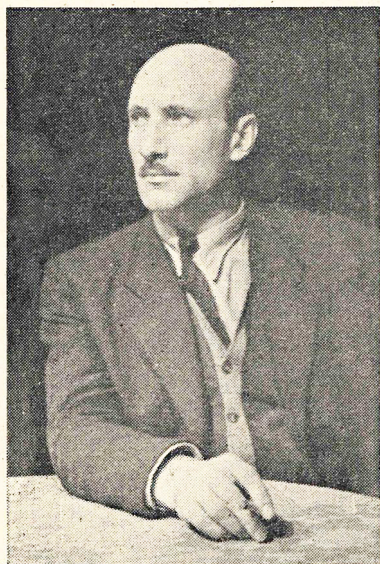
П. М.

Местото около вр. Бузлуджа, където на 20. VII. 1891 год. се е състоял първият конгрес на БРСДП

КИНОРЕЖИСЬОРЪТ СЕРГЕЙ ГЕРАСИМОВ

ПОЗДРАВЯВА КОМСОМОЛ-
ЦИТЕ ПО СЛУЧАЙ 30-ГОДИШ-
НИНАТА НА КОМСОМОЛА

Нашата дружба, драги другари комсомолци, е от повече от 12 години. В 1936 година ние поставихме нашия пръв филм за комсомола »Седмината смели«, а сега на екраните е »Млада гвардия«.

Всеки труд е труд. И трудът на художника също изисква усилия и носи и радости и огорчения. Но нашата работа, работата на съветския художник ни дава в резултат най-голямата радост, достъпна на човека, — радостта да служиш на най-светлата, чиста идея на най-честния и могъщ народ.

Младостта е най-доброто време в живота, но младостта на съветския човек е наистина прекрасна затова, че тя не трепере пред бъдещето и знае ясната перспектива за труда и борбата за светлите идеи на комунизма.

Като Ви поздравявам младежи и девойки с 30-годишния юбилей на ленинско-сталинския комсомол, искам ми се да пожелаая на вас — трудещите се в заводи, в полето, в училища и институти и лаборатории успех, вяност в дружбата и сили в борбата за високите идеи на партията на Ленин—Сталин.

Незабравимите подвизи на вашите славни връстници през годините на великата Отечествена война вдъхновиха съветските художници в тяхното изкуство. Ние сме уверени, че трудовите подвизи на комсомолците през новата сталинска петилетка ще ни дадат безбройни примери, достойни за възплотение в художествени образи.

Искрен поздрав млади ленинско-сталински! Да бъде щастлив и широк вашия път!

на
Екрана

И В ЖИВОТА *

Фестивали на съветското киноизкуство в Унгария

На снимката в ляво — посланикът на СССР в Унгария Г. М. Пушкин произнася реч на тържествената вечер при откриването на фестивала. На снимката в дясно — на фестивала на съветския филм в Унгария.

Съветското киноизкуство със своите големи художествени постижения завладява широките трудещи се маси и преданата народна интелигенция във всички страни.

Кинокартините, които отразяват жизнените проблеми на нашето време, дълбоките човешки и народни драми, героизма на милионите хора в мирния труд и по време на Отечествената война, печелят днес милиони зрители по цялото земно кълбо.

Из страните с народна демокрация, филми като »Руският въпрос«, »Третият удар«, »Сказание за Сибирската земя« имат огромен успех.

Така, през месец октомври в Унгария в 4 големи градове са се състояли фестивали на съветските филми. Ентузиазмът на трудещите се при представянето на съветските филми е бил неопируем. Проектирани са били преди всичко ония картини, които спечелиха

първите награди на тазгодишния международен кинофестивал в Чехословакия. Всекидневният печат в Унгария се е изказал възторжено за постиженията на съветското киноизкуство. Филмовите критици са отбелязали големия технически напредък и високото идейно съдържание на съветските филми и тяхното значение при оформяне на прогресивния мироглед и построяване на социализма.

В Будапеща — столицата на народната република Унгария фестивалът на съветските филми се е състоял от 2 до 9 октомври т. г. В големите кинозали са били проектирани пред работниците, унгарската интелигенция, висшите чиновници, правителството и дипломатическия корпус съветските филми »Руският въпрос«, »Сказание за Сибирската земя«, »Каменното цвете«, »Третият удар« и др. Фасадите на кинотеатрите са били специално декорирани за фестивала с червени знамена, с емблемата на Съюза на съветските социалистически републики, с големи скулптурни групи, а фойетата и салоните са били украсени с ликовите на Ленин и Сталин и цитати от тях за киноизкуството.

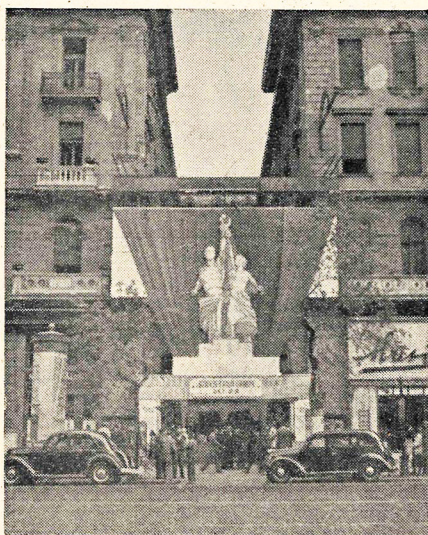
Специална украса е била направена на кинотеатъра »Роял Аполло« с величествена скулптурна група, с червени драперии.

При тържественото откриване на фестивала на съветския филм ложите са били изпълнени от членовете на правителството и техните семейства, от чуждите дипломатически представители в Будапеща и цвета на унгарската интелигенция.

Откриването на това голямо тържество е станало под високото покровителство на ръководителите на политическия и културен живот в Унгария.

Съветският посланик в Унгария Г. М. Пушкин е произнесъл специална реч при откриване на тази гала вечер посветена на съветския филм.

Столицата на Унгария не е знаела подобен интерес към филмовото изкуство, както през дните на този фестивал.

Украсата на кино »Роял Аполло« за фестивала на съветския филм.

МЛАДЕНЧКИ МАРШ

Из филма „Веселите момчета“

Текст: В. Лебедев-Кумач. Музика: И. Дунаевски

В темпе марша

Наскоро в СССР бе чествувана 30-годишнината на славния ленинско-сталински комсомол. По този случай поместваме младенчески марш от филма „Веселите момчета“. В тази песен се разкрива жизнерадостната природа и героичният дух на комсомолците, които могат да пеят, да се смеят, шегуват и радват на живота, но са и способни да го жертвуват, за да запазят своята родина. Душите на тази песен станаха дело. Въз великата война на светските народи с немско-фашистките завоеватели комсомолците бяха в първите редици. За техния героизъм ни разказва и най-новият съветски филм „Млада гвардия“.

Легко на сърдце от песни веселой.
Она скучать не дает никогда.
И любят песню деревни и села,
И любят песню большие города.

Нам песня строить и жить помогает,
Она как друг, и зовет и ведет.
И тот, кто с песней по жизни шагает,
Тот никогда и нигде не пропадет!

Шагай вперед, комсомольское племя,
Шуты и пой, чтоб улыбки цвели!
Мы покоряем пространство и время,
Мы — молодые хозяева земли.

Нам песня жить и любить помогает,
Она как друг, и зовет и ведет.
И тот, кто с песней по жизни шагает,
Тот никогда и нигде не пропадет!

Мы все добудем, пойдем и откроем —
Холодный полюс и свод голубой.
Когда страна быть прикажет герою, —
У нас героем становится любой.

Нам песня строить и жить помогает,
Она как друг, и зовет и ведет.
И тот, кто с песней по жизни шагает,
Тот никогда и нигде не пропадет!

Мы можем петь и смеяться, как дети,
Среди упорной борьбы и труда, —
Ведь мы такими родились на свете,
Что не сдаемся нигде и никогда.

Нам песня жить и любить помогает,
Она как друг, и зовет и ведет.
И тот, кто с песней по жизни шагает,
Тот никогда и нигде не пропадет!

И если враг нашу радость живую
Отнять захочет в упорном бою, —
Тогда мы песню споем боевую
И встанем грудью за родину свою.

Нам песня строить и жить помогает,
Она на крыльях к победе ведет.
И тот, кто с песней по жизни шагает,
Тот никогда и нигде не пропадет!

РАЗНИ

Американските филми възпитават престъпници

Американските професори по педагогика Х. Блюмен и Ф. Хаузер са написали книгата „Филмите и престъпността“. Авторите с убедителни доказателства показват, че малолетните престъпници са се научили на различни начини на кражба, грабеж, шантаж и други престъпления като са посещавали ганстерски филми. В книгата са показани тридесет начина за извършване престъпления, които се популяризират чрез филмите, като: как да се разбива каса, как да се откачва врата в едно жилище и др.

Филм за чехословашкия спорт

„Чехословашкият държавен филм“ подготвя пълнометражна кинокартина, която ще покаже развитието и значението на чехословашкия спорт, особено в областта на леката атлетика. Кинокартината ще бъде интересна със своето общо оформление, както и поради това, че в нея няма да участвуват артисти. Една част от кинокартината ще показва живота и работата на видния чехословашки спортист Емил Затонек, победител в състезанията на 10,000 метра в последните олимпийски игри.

Кинотеатър на летище

Неотдавна на летището в Рузич, близо до Прага, е бил открит кинотеатър, в който се прожектират документални и късометражни филми с обяснения на няколко чужди езика. По тези филми чужденците, които за пръв път посещават Чехословакия, ще се запознаят с някои особености и забележителности на страната. Освен това, киното ще служи и за по-забавно прекарване на пътниците, които си заминават, през времето когато очакват тръгването на самолета.

В самолетите, които се движат между Англия и Южна Америка, от тази пролет се прожектират редовно кинокартини. Поради ограниченото място, използват се само 16 мм. ленти. Ролята на операторите се изпълнява от екипажа.

Алти Карлиев в ролята на Керим и М. Шафигулина в ролята на Джемал във филма „Далечната гденица“.

До нашите читатели

Милка Букурова, Русе: Д. Стоянов, Пловдив — Алти Карлиев, в миналото е започнал творческата си дейност по театралните сцени. Завършил курса на една от театралните студии по артистично майсторство, той започва активна работа в Туркменския държавен театър в града Ашхабад. На театралната сцена Алти Карлиев е изиграл голям брой най-различни роли.

В числото на най-близкаво изнесените от Алти Карлиев роли са ролята на Хлестаков („Ревизор“) и Яго („Отелло“). Сега Алти Карлиев ръководи с голям успех работата на Туркменския държавен театър на операта и балета, на които е художествен ръководител. Алти Карлиев взема много активно участие в развитието на кинематографията в Съветска Туркмения. Той е създал редица образи във филмите на Ашхабадската киностудия („Съветски патриоти“, „Прокрурът на републиката“). За талантливото изпълнение на ролята на Нуги във филма „Дурсун“ артистът Алти Карлиев е удостоен със званието лауреат на Сталиновата премия. Във филма „Далечната гденица“ Алти Карлиев е създал талантливо и с много топлота образа на Керим, боец от съветската армия, ловък джигит, добър приятел и другар.

За успешната дейност в делото за развитието на театралното изкуство в Съветска Туркмения, на Алти Карлиев е дадено званието „Народен артист на Туркменската ССР“.

Аг-аида, Дупница — В момента не разполагаме с исканата биография.

Николай Крючков, Русе — Поместването на отговорите до чителите става по реда на получаването на писмата и е оглед на групиране на еднаквите желания в общ отговор.

Илия П. Руменов, с. Козарец — За курсовете при „Български кинематография“ ще има подробни съобщения както в пресата, така и в списанието.

Анна, Мила, Дора, Русе — Снимка и биография на Константин Янков сме поместили в бр. 8 година II-ра.

Виргиния, София — За Вл. Дружников вижте бр. 13 год. II-ра.

Петко Патарински, бригаир линията Самуил-Силистра — За да станете кинооператор трябва да завършите успешно курсовете на „Българска кинематография“, след което да станете, или да учите в чужбина.

Димо Козаров, Бургас — Филмът „Сказание за Сибирската земя“ е започнат през 1946 год. и завършен през 1947 год. За цветните филми вижте бр. 11 от т. г.

Китя и Вяра, Пазарджик — Артистът, за когото питате, се казва Павел Калочников. Негова биография и снимка сме поместили в бр. 4 година III-а.

Н. Христов — Молбата ви не е от наша компетентност. С въпросите за изпращане на специализация в чужбина се занимава Комитетът за наука, изкуство и култура.

Л. Костов, София — С биография на Лидия Драновска в момента не разполагаме.

Станчо Колев Станчев — Следете съобщенията за предстоящите издания на библиотеката „Кино и фото-култура“. Вторият въпрос не е от наша компетентност.

Георги Ил. Шиваров — Редакцията благодарни за хубавите думи относно списанието. По въпроса за клишетата — явете се в редакцията.

Жаклина, Лидя, Клара, Нели, Рили, Ловеч — За биографията и снимката на светския киноартист Евгени Самойлов вижте бр. 6 т. г.

Редакция и администрация: улица „Граф Игнатиев“ № 7-6 — София. Телефон 2-49-04. Печатница „9 септември“ — София.

НА „КОПРИНКА“
Снимка — Папакочев